

[Morten Lange.]

Hvad angår det konservative lovforslag, skal jeg blot sige så meget, at det mest karakteristiske og interessante ved det er, at det forudsætter en række udgifter overført til nybevilling på finansloven, altså en forøgelse af udgiftsrammen, og det er ellers ikke nøjagtig den konservative melodi, når vi snakker skatter. Men man kan jo altid, når man har egne formål at forfølge, gå den vej, og — gud bevares — det er selvfølgelig en rimelig fremgangsmåde, hvis man mener, at formålet med disse tilskud er vigtigt nok. Men jeg skal ikke sige stort mere om det konservative lovforslag; det forekommer mig, at regeringens lovforslag er så meget mere korrekt i sin opbygning, så det bliver nok det, vi især må se på.

Dog en enkelt bemærkning: det går igen- nem flere taler, at der er en særlig sammen- hæng imellem folks trang til at spille i lotteri og idrætten. Jeg forstår ikke, at idrætten i Danmark ikke nedlægger en fanatisk protest. Jeg kan ikke se, der er nogen som helst sammenhæng imellem folks interesse i at spille i lotteri, i dette tilfælde tipping, og idræt. Jeg tror ikke, der er nogen særlig konsekvent sammenhæng mellem de folk, der læser sportssiderne med interesse, og dem, der indsender tipskuponer; det er i hvert fald højst tvivlsomt, om en sammen- hæng virkelig kan dokumenteres. Det fører i sin konsekvens til, at vi har fået indført noget beklageligt i vores statsregnskab, nemlig et cigarkassesystem. Nogle særlige penge putter man i en særlig kasse, og de skal så bruges til særlige formål. Det er ellers noget, man prøver på at luge ud; det er en uting. Men lad nu gå, nu har vi altså fået nogle cigarkasser til tipspenge, og så lad os da leve med dem et stykke tid endnu. Det varer nok noget, før vi får en virkelig revision af tipsloven, selv om jeg i og for sig tror, den er tiltrængt.

Hvad angår det af regeringen fremsatte lovforslag, vil jeg først sige, at jeg i hvert fald er glad for, at det opretholder rimelige tilskud til en række kulturelle og andre akti-

viteter. Jeg ved, at nogle af dem har været særdeles nødlidende og har haft særdeles stærkt behov for de tilskud, der har været tale om, og jeg er glad for at se, at de ikke er reduceret.

Jeg tror i og for sig, det havde været mest i den oprindelige lovgivnings ånd, om man havde opretholdt en balance imellem de almene formål og idrætsformålene. Det var en smuk og logisk tanke, og jeg havde gerne set den opretholdt; men det er der i hvert fald ikke noget af de to lovforslag der tyder på at man vil.

Til gengæld var det måske værd at over- veje, om en anden af de oprindelige inten- tioner, nemlig at tipslovens midler fortrin- vis skulle anvendes til særlige anledninger, kortvarige bevillinger af den ene eller den anden art, ikke i noget højere grad skulle fastholdes. Jeg har fornemmelsen af, at nogle af de almene aktiviteter næsten er blevet stamgæster på tipsloven, og det var egentlig ikke meningen. Altså burde man have en måske lidt rundeligere tildeling til en række af de almene formål, men måske også en udrensning og overførsel til sædvan- lig bevilling af en række af dem.

Når vi derefter ser på spørgsmålet om idrættens særlige forhold, er jeg ganske ude af stand til at bedømme, om tilskuddet til idrætten skal forøges eller ej. Mit indtryk af, hvad jeg ved, er, at en forøgelse af til- skuddet til idrætten vil være fornuftig og rimelig, men i modsætning til så mange af de andre områder, hvor vi anvender offent- lige midler til støtte, er det noget sværere her at se, hvordan fordelingen finder sted, og hvor rimelig og økonomisk anvendelsen af de forskellige midler har været, og derfor er bedømmelsen af, hvor rundeligt eller knapt midlerne er blevet tilmålt, måske nok noget vanskeligere end i en række øvrige tilfælde. Men som sagt: mit almindelige indtryk er, at en forøgelse af bevillingerne til idrætten nok har sin rimelighed, og derfor vil jeg se med velvilje på finansministerens lovforslag. Jeg ville blot gerne, om vi i udvalgsarbejdet kunne se lidt videre frem